

Csehy Zoltán

A NAPISTEN RÍTUSAI

Fried Istvánnak

A gyermeki bánat halk,
tar mezőin küszködő évszak önmaga
bizonytalankodásaiban rejti a sarjadás
esélyét. Szakadozva küzd
a hó, amit elérhet, maximum a szépség:
egy hideg, elhasznált repülőszőnyeg
szépsége, a képzeleté.
A mán túlra álmodó öreg
teszi, amit a rend követel tőle,
tűri az évszak intim zsarnokságát,
hódol a Napisten rítusainak.
A bánat halk, tar mezőin
zsiros, kövér a föld,
attól is, ahány magvető elpihen benne,
de mi máson, mi máson
alapulna a magok féktelen boldogsága,
ha nem a rítus zsarnokságán, a szakadozott
hószőnyeg óvó-fogyatkozó képzeletén?